

Светлината,

като част от ИНтериорната Декорация

- *Естествена*
Слънце, Луна, Звезди

- Изкуствена

Видове:

-лампи, полилеи, аплици, абажури

-свещи, камини, печки, огнища

Перспективата-

все така видима и (не)видима

Да, темата на статията е за Светлината, но КОНТЕКСТЪТ, в който аз реших да поставя думата “светлина”, ме поведе към друго понятие, наречено “Перспектива”.

Затова, както обикновено, аз няма да преча и цензурирам мисълта си, а ще я оставя на свобода, за да задоволя любопитството си, къде ще ме отведе този път.

И така-Що е то Перспектива?

Това понятие най-напред ще трябва да раз-ни-щя, както се казва. Естествено, това ще се случи, и без, и с чужда намеса. Тоест, първоначално ще опиша, какво изплува в умът ми, когато произнасям тази дума, а после ще се поразровя из речници, справочници, книги и статии, за да сравня моята първична представа, с представите на чуждите източници. След което ще съединя в едно, моята, заедно с чуждите гледни точки, подобно на огърлица и това е. Защо ли? Ами, чисто-и-просто-любопитство.

Според мен /отчитайки факта, че сега съм на 52 години и зад мен е цялостния ми житейски път, включващ, естествено, и семейният ми произход, и заниманията ми, и образователната система на обучения, както и личната ми заинтересованост по определени теми/, именно в този етап от живота ми

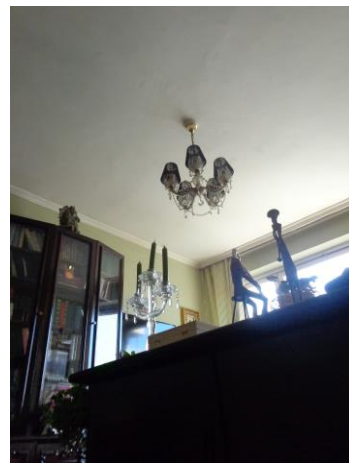
ПЕРСПЕКТИВА е следното:

Това е понятие, посредством,което, се обозначава визуалната нагласа на човека.

Казано по друг начин “перспектива” е дума, с която лично аз определям възприятията си на база на чуто, видяно и усетено. За мен перспективата разкрива това, което ние хората виждаме и същевременно онова, което не- виждаме, но предполагаме, че съществува.

От казаното до тук, обаче ми се струва, че току-що думата Перспективата се раз-клони на две- перспективи:

Едната визуализира, това което виждам ясно, точно в този конкретен момент, а Другата, онова, което съм виждала и преди, а също и онова, което на база на, това което виждам сега, предполагам, че ще видя след малко или след по- продължително време.

А, май вече станаха три РАЗ

- Сега /шна/
- Преди /шна/
- След /ваща/

Значи, какво излиза: ПЕРСПЕКТИВАТА е понятие, посредством което се обозначава визуалната нагласа на човека. Но, тъй като човека е в непрекъснато движение, визуалната му нагласа най- общо казано е невъзможно да бъде една- единствена. Сиреч- практически е невъзможно да има една- единствена перспектива, а би следвало думата да се употребява в множествено число- Перспективи.

След като размножих, така да се каже перспективата на ПЕРСПЕКТИВИ, сега ще коригирам и определението си:

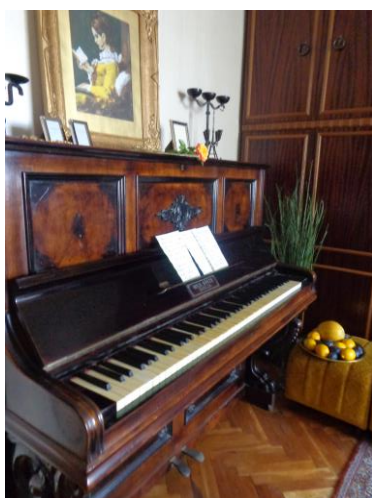
Перспективите са понятия, посредством които се обозначава визуалната нагласа на човека. Казано по друг начин, "перспектив-и" са думи, с които лично аз определям възприятията си на база на чуто, видяно и усетено. За мен перспективите разкриват това, което ние хората виждаме и същевременно онова, което не- виждаме, но предполагаме, че ще видим след малко или след по- продължително време.

Очевидно “Времето” е фактор по отношение на перспективите. Но защо?

Всъщност, какво е времето? Например днес, сега в този момент. Слънчево? Дъждовно? Ветровито? Мрачно? Топло? Студено? Мразовито? Влажно? Сухо? Светло? Тъмно? Облачно? Безоблачно?

Тази изменчивост на времето влияе ли на светлината и топлината? Да. А, влияе ли на хора, животни и растения. Да.

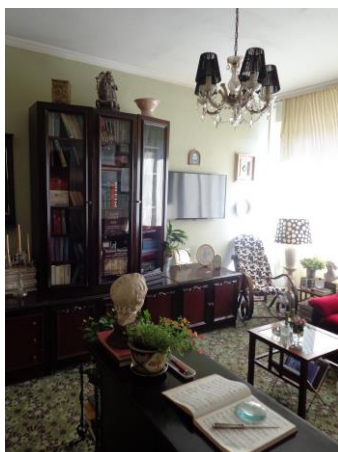

Но времето, може да се разглежда, не само в Контекста на атмосферната среда, а и в контекста на “Кое време е?” Ден, нощ, полу- ден, полу-нощ, обед, след-обед..., което естествено би рефлектирало автоматично и върху Човека, както и върху животни и растения.

Тоест излиза, че светлосенките, през денонощието, са единствените отправни точки, от които ние можем да се ориентираме- кое време е?

Ето, че лека полека, едва сега разбирам защо още в самото начало, мисълта ми се отклони от темата за светлината и ме поведе към перспективата. Ами защото светлината е самата перспектива. Да, така мисля.

Светлината е единствената дума, която не се нуждае от пояснение и определение. Що е то светлина? Такъв въпрос няма- всеки знае какво е светлина. Дори новороденото бебе знае и усеща какво е светлина, излизайки от мрака на майчината си утроба. Със същата увереност, смятам, че това се отнася и за животни и растения.

Излиза, че светлината предполага перспектива /пardon- перспективи/, а липсата на светлина предполага и липса на перспективи. Поне при нас-хората. Не за друго, а защото все ние сякаш се лутаме в двете крайности, пропускайки нюансите на светлосенките помежду им.

Все пак, тук ще направя една пауза, за да се поразровя из речници и книги за да сравня моите предположения с тези на чуждите източници, а и най- вече да науча произходът на думата “Перспектива”. Не що е то, а Кога се появява това понятие и Кой го въвежда за първи път. Тоест целта на проучването ми е да науча в какъв КОНТЕКСТ / с каква цел/ за първи път е употребена думата “Перспектива” и Какво означава буквално.

Проследих следите ѝ назад чак до 1400-ната година. Епохата на Ренесанса. Възраждането. Италия. Флоренция. Филипо Брунелески /1377г.-1446г. -Архитект и Скулптор/. Флорентинската школа и нейните най- ярки представители. Не, няма да ги изброявам, не защото не съм в състояние да ги назова или препиша, а защото тези уточнения, биха разклонили темата до безкрай, а все пак аз се старая да следвам нижката на мисълта си.

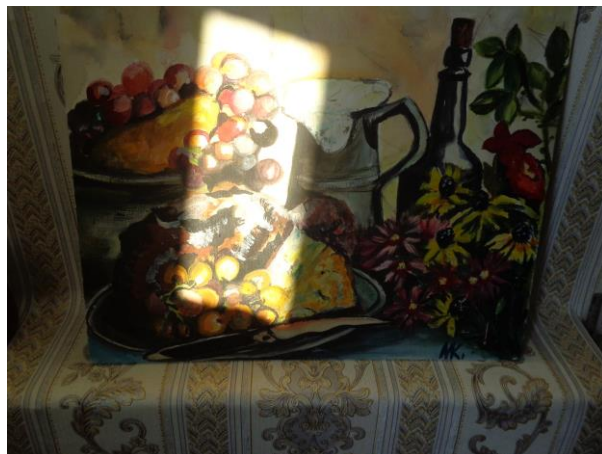
Няма да се отклонявам и с научните наименования на видовете перспективи в Архитектурата и Изобразителното изкуство, **а само ще уточня, произходът на думата – от латински perspectiva –perspicio- “виждам отвъд”, “виждам ясно”.**

Сега обаче ми хрумва, че онзи, който владее перспективите, владее и тъмнината и светлината едновременно. И това съвсем не се отнася само за Архитектите и Художниците.

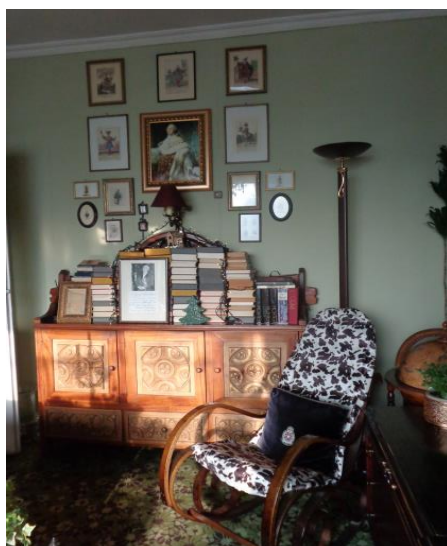

Впрочем, току-що се сетих, че повреме на курса по флористика /който изкарах в ЛТУ, преди година/, стана дума, че няма сенчесто-любиви растения, а сенчесто-устойчиви. Също така няма студо-любиви, а студо- устойчиви. Тоест всички растения обичат и светлината и топлината. А, не важи ли това и за животните и за нас- хората?

От където следва, че от една страна има слънце-любиви същества /тоест всички/, а от друга просто степени на приспособяване, към липсващото слънце /или нека го наречем – светлина/. И също така топло-любиви същества /тоест всички/ и степени на приспособяване, към липсващата топлина.

Аналогията, която изплува между думите слънце и светлина, очевидно съвсем не бе случайна. Планетата Земя, е част от слънчевата система, така, че основен или по-точно единствен естествен, източник и на светлина и на топлина, е именно самото слънце.

Какво да кажем обаче за луната и останалие обкръжаващи ни планети визуализирани под формата на звезди от слънчевата система?

Предполагам, че те ни пленяват именно със своята ЗАГАДЪЧНОСТ. А що се касае до нейното въздействие върху нас- хората, това е тема която определено заслужава малко внимание.

Логично, оскъдицата на светлина, през нощта принуждава Човека, да се приспособява адаптирайки своето въображение, продиктувано едновременно и от нуждата за светлина и от топлина и да търси алтернативни на естествените източници, като огъня и електричеството. А от там и безброй техни разновидности като свеци, огнища, лампи, камини и др., заместители наподобяващи Слънцето, Луната, Звездите и техните отблясъци.

В този ред на мисли, струва ми се логично, усещането за уют обичайно да се свързва с топлина. Въпреки, че ако излезем навън през горещ летен ден, не би ни хрумнало да кажем, че ни е уютно, това съвсем не отменя твърдението, че уютът и топлината вървят ръка за ръка в ИНтериорната среда.

Привлекателният интериор, първоначално ни пленява най- вече с хармоничната амалгама, както в нюансите на осветлението, така и в пъстротата на цветовете и текстурите отразени именно чрез светлосенките.

Впрочем най- лесно можем да разпознаем дали дадено помещение ни харесва или не чак толкова, по това дали спонтанно ще ни се прииска да влезем и да поостанем или не. Поне за мен е така.

Именно това е обединяващият мотив между СВЕТЛИНАТА, ПЕРСПЕКТИВИТЕ и ДЕКОРАЦИЯТА. Декорацията е единственият “инструмент”, с който сме в състояние да компенсираме липсите, както на светлина и топлина, така и на перспективи. Независимо дали е аранжирана в Екс-териорна или Ин-териорна, според мен точно тя- Декорацията, е в състояние да овладее пространството по най- приемливия и задоволителен начин, така, че да се почувстваме удобно там, където сме.

Но, така или иначе за разлика от Декора, с който разполагаме в наличност / тоест преди и сега/, Декорацията е нещото, което зависи и се режисира, само и единствено от настоящето, тоест от нас-самите.

Тя е вътре в нас, отразявайки мислите, чувствата и настроенията ни по най-чистия и непринуден начин. А, те на свой ред пред-определят и перспективите на бъдещето ни.

Лично за мен те-перспективите са най-малко 360. Или поне олюва, колкото са и светлосенките, независимо дали са видими или /не/видими в конкретния момент. Просто зная, че са толкова и ако не ги виждам в момента, не значи, че не съществуват и че няма да ги зърна само след миг. [* Виж Концепцията като цяло.](#)

Ето какво,

Мисля, че **осветителната-декорация** или по-скоро непрекъснатото движение на светлинните нюанси, които тя предполага, представлява проекцията на нашата собствена степен на адаптивност към наличното. Тоест към липсата и наличието на естествена светлина.

Естествено всеки за себе си интуитивно, тоест без намесата на разума си, усеща дали се чувства комфортно или некомфортно в дадено помещение.

Отчитайки този факт, бих предпочела да анализирам накратко своя собствен усет към светлосенките в денонощието, предоставяйки почти пълна палитра / **видно от приложените снимки**/, от разнородни по функция, помещения в чиято Декорация се откроява собствения ми почерк.

Според мен, централното осветително тяло, което обичайно поставяме /къде по инерция, къде по изискване в архитектурния-план/, обикновено в средата на тавана, символизира Слънцето. Тоест при липсващото слънце от вън, ние прибягваме до изкуствения

му заместител- електрическата лампа, висеща или залепена на тавана, високо над нас. И това е съвсем естествено и логично, бих казала.

Но, даваме ли си сметка, че реалната- естествена слънчева светлина дефакто влиза в помещението отбикновено от-стра-ни. Чрез прозорци, врати и вратопрозорци , освен ако помещението не е със стъклен купол или с капандура, разбира се, но дори и тогава, с настъпващия вечерен - мрак, отново централния заместник на слънцето е полилея или каквото там сме закачили или залепили наред тавана, за да ни осветява отгоре, имитирайки слънцето.

Нима слънцето би могло да бъде заместено?

Не, не мисля. И точно затова, лично аз предпочитам да го “раз-пръс-на”, да го размножа, така, че да ме огрява от всички страни- лъч, по лъч...

Но как би изглеждала подобна слънчева система в ИНтериорния ми бит?

Следвайки природната логика в Екстериорна среда, не е трудно да открием, и пръснатите тук-там, и скупчените светлинки в тъмното идващи от звездите, луната или пък от домовете в съседство, но и да си отбележим, че в интериора ни, те отново се промъкват в помещенията през прозорци и врати- тоест странично.

Сателитните осветителни тела под формата на акценти тук-там по ъглите или върху писалища, библиотеки, масички или от прозорци, врати и др, придават завършеност именно със своята Неочакваност и Загадъчност, поне според мен. Те хармонизират атмосферата чрез символиката на светлосенките през дено-нощието. И макар “спящи” през деня, в очакване на постепенно настъпващата нощ, те ни подсещат, че тя все пак ще настъпи, а заедно с нея, ще дойде и утрото на следващата слънчева доза светлина и топлина, утешавайки ни ту с красотата на своите форми, ту с ненатрапливите си, закачливи отблясъци в полу-мрака. И естествено в контекста на мрачни, мъгливи и дъждовни дни, отново пак те- сателитните светлинки ще бъдат естествения контра- пункт, макар и ТВОРЧЕСКИ предизвикан на нашите перспективи за уют, красота и хармония.

Така, че ако трябва да обобща схващането си за “Светлината като част от ИНтериорната Декорация”, но в контекста на пер-спек-ти-ви-те, бих го направила по същия начин чрез водеща тема и сателитни под-теми, описан подробно [във II-ри етап, който нарекох Творецът-Прахосник](#).

А за финал ще си позволя да повторя, че онзи който владее перспективите, владее и тъмнината и светлината едновременно. От където следва и изводът, че е в състояние съвсем самостоятелно да възпроизведе Слънчевата-си-сте-ма, абсолютно по всяко време, стига преди това да си припомни **Вълиебните въпроси**, в чиито отговори се таи неговата индивидуалност или нека го наречем степен на приспособимост.